

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1905-1907 : L
84:1 - 104**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Härnaste.

Pack för minna älskvarda brefvet. Jag har förstått att du inte har läst det där namn Klögberg i Dagens öfkyheter berättade om sin bok och nu skall jag vara suverän och tala om detta för dig för vet du inte det nå ut det och be-
 quipen intet. Ja hur sade, att folk i hans barnbarn sade att nå snart en olycka kom öfver landet nästan prest han operadöt var detta "den stora uren", som kom öfver den till straff för en bingobarn begången ogärning. Denne ogärning bestod däri att en norsk man, en gämg i tiden Sigvald Sigvaldsen Kallad, hade af sina fiender blifvit skänkt med från en bra präst i ödlig väg och dödad. Därför hade ^{stämmer} tagt in liket i en bergshåla och stängt denna med en sten. Nånstund hade hans stämmer sökt efter den döda kroppen i bergshålan och inte kommit finna den. Därför upp-
 kom den tron, att Sigvald Sigvaldsen uppkast och som en behövande släd lefver kvar på jorden ända till denna dag. De Kallas efter döden, den grå jägaren och tycks ha till specialitet att afvända olyckor och att vara gudfader för fattiga barn, som sedan bli landets räddare. (Märk moträgelan mellan att det först säges, att den stora uren just kommer för hans skull och sedan att han och hans gudsänor just äro afvändare af den stora uren.) Nå vidare berättas det nu, att Sigvald Sigvaldsens egendom blef tagen af hans fiender utom en liten åkerlapp, som var tagen i värd af några munkar. Dessa ^{i den} ~~egendomen~~ gaf ju afkastning, som aldrig uppbars, utan växte och växte, men åkeren köptes in och till sist kom så godt som hela ~~landet~~ under detta skatte och alla måste betala ett arrende, som Kallades Petra penning."

Så höra Klögberg. Men nu skrifvar jag om detta, därför att ~~sa~~ ~~den~~ legenden i hög grad intresserat mig nästan legenden minna, och jag har aldrig förr hört att svenska bönder haft nå stort slag af penningar. Så har jag nu trott mig finna, att detta måste vara en Pri-

atus legend i nordtysk skriftning. Den för hans död hela
landet måste lida är ingens obekant annat man utom Kristus. I gam-
la legenden förekommer det, att Judas stötte ut honom från en bro na-
dan han fångat honom. Grafven, Kripphålan äro ju tydligen bibli-
ska romanser och likaså upptäckelsen och vännenas vandring
till grafven. Sedan har folksagan tagit vid, Men den stora vreden
är den yttersta delen. Dets inre, vreden dag. Och talat om den af
munkarna förvarade skatten är Pyrtogods och petruspenning så-
dana sakt fortflörat i Traditionen. Du förklarar att denna tyding
af legenden är helt och hållet min, men jag tror att den är sann
och jag tycker, att det är ett af de intressantaste fall. som finnas
af Kristendomens omvändning till folksaga. När nu både her-
rar ha fat på sagan och börja studera den så kan man säga, att jag
var den förste som upptäckte detta. Det har inte alls Högberg gjort.

Och nu skall du få vara i fred för honom. Detta är det enda intres-
santa i boken, men det är mycket roligt att det har kommit fram i dagen.

Det var också förtäring af Berger att förut att han läst Tur-
genjers novell. Naturligtvis har han läst den och sedan har han glömt
den igen, men i hjärnan ligger den kvar omedveten för honom själv. Då
jag lärde Yasil tänkte jag hela tiden. Kvad jag läst detta föret & det var
nä gammaldags romantiskt, och jag tror Berger fri från att kunna hitta
på något sådant. Han börjar nu bli tråkig, öfverproduktiv, renar till
skönn och berättar bara om författare, högst ointressant. Men husen är
alla krossade, som äger Barroby, de gamla Lundabiskoparnas slott
af föret ett Wachtmeistergods, det skulle vara roligt veta.

Fru Carlberg, skall nu komma hit och hålla föreläsning på Tisdag
och Onsdag. Jag undrar hurudan hon är, om hon kan tala. Jag tror
hon ju ha bra saker att tala om, men aldrig förr har jag hört att
hon var föreläsare. Han har lyckligtvis en söger, som är
postmästare här, som vill ta värd om henne. Valborg skall
gåna en middag för henne och styrelsen, en annan har åtagit
sig att följa henne till och i grufvan. Jag tror icke gåna om
hon inte vill komma upp hit ensam en stund.

Skj' nu förväl. Tack för de vänliga orden i det sisto brefvet.
Din Salma —